

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **M. H.**, zastoupen JUDr. Vladimírem Kašparem, advokátem, se sídlem Na Poříčí 116/5, Liberec, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení, pracoviště Ústí nad Labem**, se sídlem Revoluční 3289/15, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 19. 7. 2023, č. j. 59 Ad 6/2022-29,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 7. 2023, č. j. 59 Ad 6/2022-29, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalované ze 28. 6. 2022, č. j. 45000/13822/22/020/JA, **se ruší** a věc **se jí vrací** k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti ve výši **2 600 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Vladimíra Kašpara, advokáta.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým soud zamítl jím podanou žalobu a potvrdil rozhodnutí žalované ze dne 28. 6. 2022, č. j. 45000/13822/22/020/JA, kterým bylo změněno rozhodnutí Okresní správy sociálního

zabezpečení Liberec (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 5. 2022, č. j. 45005-220/8030/10. 03. 2022-00976/IGA. Tímto prvostupňovým rozhodnutím bylo částečně vyhověno stěžovatelem uplatněné námitce promlčení ve věci doplatku na pojistném na důchodové pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a penále ve výši 371 430 Kč za období od 1. 1. 2000 do 29. 3. 2010. Námitce promlčení za období od 11. 5. 2000 do 29. 3. 2010 ve výši 281 181 Kč žalovaná vyhověla, ve výši 90 249 Kč námitce nevyhověla.

[2] Stěžovatel uplatnil dne 27. 4. 2022 u správního orgánu I. stupně námitku promlčení všech pohledávek uvedených v exekučním příkazu ze dne 10. 3. 2022, č. j. 45005-220/8030/10. 3. 2022-00976/IGA-. Správní orgán uvedl, že pohledávky ve výši 84 993 Kč a 5 256 Kč nejsou promlčeny, když příslušné právní tituly nabyly právní moci dne 2. 10. 2010, resp. 29. 7. 2011, přičemž promlčecí doba neběžela po dobu správní exekuce, tedy 1 183 dní, resp. 275 dní. Promlčecí lhůta by uplynula dne 13. 3. 2022, dne 10. 3. 2022 však byla zahájena nová exekuce, pročež nemohlo dojít k promlčení pohledávky, které stěžovatel namítl v námitce doručené správnímu orgánu I. stupně dne 27. 4. 2022.

[3] K odvolací námitce stěžovatele ohledně nedoručení exekučního příkazu žalovaná uvedla, že stěžovatel nikdy neoznámil žádnou doručovací adresu pro účely výkonu jednotlivých agend. Protože na přehledu OSVČ za rok 2009 uvedl adresu Š. x, byl mu tam následně doručován platební výměr, nicméně tato adresa nebyla nahlášena jako ta, na kterou má správní orgán obecně doručovat, proto tato adresa není využívána v rámci jiných řízení či agend.

[4] V žalobě stěžovatel namítl, že žalovaná vycházela ze zastřehného právního stavu, kdy se domnívala, že exekuční příkaz ze dne 15. 9. 2014, č. j. 45005/040332/14/220/AJA, nabyl právní moci. To však není pravda, neboť tento exekuční příkaz nebyl stěžovateli nikdy doručen a jeho prostřednictvím vymáhaná pohledávka je tedy od 29. 7. 2021 promlčena, neboť v důsledku nedoručení exekučního příkazu nikdy nedošlo k přerušování běhu promlčecí lhůty. Důvodem nedoručení exekučního příkazu stěžovateli je, že zásilky byly stěžovateli zaslány na adresy M. x/x a nám. Dr. E. B. x/x, ačkoli dle obsahu spisů bylo správnímu orgánu I. stupně nejméně od 5. 11. 2008 známo, že doručovací adresa stěžovatele je Š. x, na kterou byl ostatně zaslán i platební výměr ze dne 8. 7. 2011. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 1 As 461/2017-33, stěžovatel uvedl, že není jeho povinností hlásit správnímu orgánu změnu doručovací adresy, postačí, že je tato adresa v podkladech řízení. Exekuční příkaz tedy nezastavil běh promlčecí lhůty, a to také proto, že až do 31. 12. 2018 mu zákon ani tuto moc nedával.

[5] V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že spisová dokumentace neobsahuje stěžovatelův jednoznačný projev vůle ohledně doručovací adresy pro výkon jednotlivých agend. Pro účely vyměření pojistného nicméně byla využívána mj. adresa Š. x, kterou stěžovatel pravděpodobně sdělil telefonicky, a kam mu byly zasílány některé dokumenty. Vzhledem k různému uvádění adres a bez projevu jednoznačné vůle ohledně doručovací adresy Š. x došlo na straně správního orgánu I. stupně k důvodným pochybnostem, proto doručil exekuční příkaz na adresu trvalého pobytu stěžovatele, tj. nám. Dr. E. B. x/x, L. Nadto dle žalované nemá doručení exekučního příkazu dlužníkovi žádný vliv na běh promlčecí lhůty, protože okamžik zahájení výkonu rozhodnutí daňovou exekucí

pokračování

je vymezen vydáním exekučního příkazu, tedy jeho vypravením, nikoli doručením. Od 15. 9. 2014, kdy byl exekuční příkaz vypraven, proto promlčecí lhůta neběžela. Žalovaná dále odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2011, č. j. 3 Ads 7/2011-48, který deklaruje, že promlčecí lhůta neběží po dobu řízení u soudu a po dobu provádění výkonu rozhodnutí.

[6] **Krajský soud** neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji. Konstatoval, že v září 2014, kdy byl exekuční příkaz vydán, § 18 odst. 2 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (dále jen „zákon o pojistném“) ještě výslovně nehovořil o provádění exekuce exekučním správním orgánem, který by stavěl promlčecí lhůtu. I přesto jej však bylo třeba vykládat nejen ryze jazykovou metodou, nýbrž v souladu s podstatou a smyslem institutu promlčení, jehož se toto ustanovení týká, avšak neupravuje jej komplexně. Již k prvotnímu znění § 18 odst. 2 zákona o pojistném, které hovořilo pouze o desetileté promlčecí lhůtě bez zmínky o jejím stavení, judikatura uváděla, že při neúplné úpravě promlčení v zákoně o pojistném je nutno aplikovat ustanovení občanského zákoníku – tehdy zákona č. 40/1964 Sb. (srov. usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 18. 7. 2012, sp. zn. 31 Cdo 1103/2010, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2016, č. j. 10 Ads 74/2016-28). V nynější věci nebylo zahájeno vykonávací řízení u soudu, neboť zákonná úprava zná pro daný případ jiný způsob vymáhání dlužné pohledávky – daňovou exekuci. Relevantní znění § 18 odst. 2 zákona o pojistném sice o provádění exekuce jinou než soudní cestou nehovořilo, dle výše zmíněné judikatury se však jedná o kusou úpravu, kterou je třeba doplnit obecnou úpravou promlčení. V době vydání zde řešeného exekučního příkazu již klíčovým obecným ustanovením nebyl § 112 občanského zákoníku z roku 1964, nýbrž svou podstatou obdobný § 648 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Toto ustanovení zakotvuje, že *„uplatní-li věřitel v promlčecí lhůtě právo u orgánu veřejné moci a pokračuje-li řádně v zahájeném řízení, promlčecí lhůta neběží. To platí i o právu již vykonatelném, pokud byl pro ně navržen výkon rozhodnutí nebo navrženo nařízení exekuce.“*

[7] S námitkou nedoručení exekučního příkazu se krajský soud vypořádal s tím, že dle § 178 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v relevantním znění (dále jen „daňový řád“), se daňová exekuce nařizuje vydáním exekučního příkazu, čímž je zahájeno exekuční řízení. Podle § 101 odst. 2 daňového řádu je rozhodnutí vydané okamžikem, kdy byl učiněn úkon k jeho doručení. Rozhodným okamžikem tedy bylo vydání exekučního příkazu dne 15. 9. 2014 a jeho doručení poskytovateli platebních služeb, které nastalo dne 16. 9. 2014. Z tohoto důvodu se soud otázkou vlastního doručení exekučního příkazu stěžovateli blíže nezabýval; dle krajského soudu pro účely posouzení věci totiž postačí konstatování, že na základě exekučního příkazu ze dne 15. 9. 2014 skutečně došlo ke stavení běhu promlčecí lhůty, a tento závěr žalovaného tedy není nezákonný.

[8] V **kasáční stížnosti** stěžovatel namítá kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Opakovaně tvrdí, že exekuční příkaz ze dne 15. 9. 2014, č. j. 45005/040332/14/220/AJA, nebyl nikdy doručen, a tak nenabyl právní moci. Žalovaná zmařila jeho doručení tím, že jej doručovala na nesprávnou adresu, adresu trvalého pobytu Dr. E. B. x/x, L., i když jiné písemnosti doručovala na doručovací adresu Š. x. Dále stěžovatel uvádí, že právní úprava doručování dle § 44 odst. 3 daňového řádu je stejná jako v § 19 odst. 4 zákona

č. 500/2004 Sb., správní řád, v relevantním znění (dále jen „správní řád“). Totéž platí i pro vydání rozhodnutí, kdy znění dle § 101 odst. 2 daňového řádu se shoduje se zněním § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu. Proto s ohledem na absentující judikaturu vztahující se k daňovému řádu stěžovatel odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 1. 2017, č. j. 30 A 179/2016-44, týkající se vydání rozhodnutí správního orgánu, ve kterém bylo uvedeno, že rozhodnutí je vydáno dle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu, pokud je předáno k doručení. Způsob doručení je upraven v § 19 správního řádu, pokud správní orgán zvolí špatný způsob doručení, tak se podmínka stanovená v § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu (předání k doručení) považuje za nesplněnou. Dále namítá, že nemohlo dojít k zastavení běhu promlčecí doby, jelikož zákon do 31. 12. 2018 tuto moc exekučnímu příkazu nedával. Krajský soud proto věc posoudil nesprávně a pochybil, pokud rozhodnutí žalované nezrušil.

[9] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že setrvává na svém stanovisku a ztotožňuje se s rozhodnutím krajského soudu.

[10] **Nejvyšší správní soud** přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[11] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost je důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval obecně vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. K otázce nepřezkoumatelnosti soudních a správních rozhodnutí se ve své judikatuře tento soud již mnohokrát vyjádřil (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost může být způsobena buďto nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný. V rozsudku obsažená argumentace tvoří koherentní celek, z něhož je zřejmé, jaké úvahy krajský soud vedl k vysloveným závěrům a jakým způsobem se soud vypořádal s žalobními námitkami; věcná správnost závěrů krajského soudu je již otázkou meritorního přezkumu napadeného rozsudku.

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nesprávné doručování, protože nebyl exekuční příkaz doručen, nemohlo tudíž dojít k stavení promlčecí lhůty z důvodu provádění daňové exekuce. Stěžovatel poukazuje na to, že právní úprava týkající se doručování dle § 44 odst. 1 daňového řádu, dle kterého bylo postupováno, je obdobně upravena v § 20 odst. 1 správního řádu a stejně tak jsou obdobně v obou právních předpisech stanoveny podmínky pro vydání rozhodnutí. Stěžovatel na podporu svého tvrzení odkazuje na rozhodnutí Krajského soudu

pokračování

v Plzni ze dne 31. 1. 2017, č. j. 30 A 179/2016-44, v němž bylo konstatováno, že rozhodnutí je vydáno, pokud je učiněn úkon k jeho doručení, pokud správní orgán zvolí špatný způsob doručení v rozporu s § 20 odst. 1 správního řádu, tak se podmínka stanovená v § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu (předání k doručení) považuje za nesplněnou.

[15] Nejvyšší správní soud musí především konstatovat, že obecným právním předpisem, podle kterého správní orgány v dané věci postupují, je správní řád, pokud není stanoveno jinak ve speciálních právních předpisech, kterými jsou zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v relevantním znění (dále jen „zákon o sociálním zabezpečení“) a také zákon o pojištění. Tudíž doručování písemností se řídí obecnými ustanoveními správního řádu o doručování. Na postupy dle správy daní odkazuje § 106 odst. 3 správního řádu: „*Pro exekuci, vybírání a evidenci peněžitých plnění se uplatní postup pro správu daní.*“

[16] Podle § 20 odst. 1 správního řádu „*fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 4), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastížena.*“ Z uvedeného ustanovení vyplývá, že správní orgán má přednostně doručovat účastníku řízení na adresu pro doručování, případně fyzické osobě kamkoliv, kde bude zastížena.

[17] Dle § 19 odst. 4 správního řádu, „*nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.*“ Institut adresy pro doručování má sloužit především k urychlení správního řízení, nikoliv k účelové manipulaci s místem doručování písemností, aby mohla být případně uplatněna fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu, což byl argument žalované, proč zvolila doručení exekučního příkazu na adresu trvalého pobytu stěžovatele. Nejvyšší správní soud se v minulosti k problematice doručování vyjádřil například v rozhodnutí ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 Ads 131/2011-44: „*Z jazykového a systematického výkladu uvedených ustanovení správního řádu vyplývá, že sdělí-li účastník řízení správnímu orgánu adresu pro doručování (tzv. doručovací adresu), pak je správní orgán povinen doručovat na tuto adresu, nikoliv na adresu trvalého pobytu účastníka řízení, je-li účastník řízení hlášen na jiné adrese než na sdělené doručovací adrese. Relevantní komentářová literatura k tomuto institutu uvádí, že požadavek účastníka řízení, aby mu doručoval písemnosti na adresu pro doručování nebo na elektronickou adresu, je podáním ve smyslu § 37 správního řádu a musí tedy splňovat náležitosti podání a musí být učiněn tam stanoveným způsobem (odst. 4). Adresou pro doručování může být v případě fyzické osoby např. její faktický pobyt, tedy místo, kde skutečně žije, nebo jiná adresa (Vedral, J. Správní řád. Komentář. Bova Polygon, 2006, s. 165)*“.

[18] Nejvyšší správní soud nemůže přehlédnout skutečnost, že platební výměr ze dne 8. 7. 2011, č. j. 45005/130/9014/08. 07. 11/ABE/1313/PV, byl doručen na adresu Š. x, jelikož tato adresa byla uvedena v přehledu OSVČ za rok 2009, na tuto adresu bylo rovněž řádně doručováno, což je patrné i z rozhodnutí žalované na straně dvě, kde je uvedeno, že platební výměr byl dne 13. 7. 2011 řádně doručen (osobním převzetím). Stejně tak byl i na

této adrese přebrán platební výměr ze dne 9. 9. 2010, č. j. 45005/130/9014/09. 09. 10/JHE/2225/PV a také opravné usnesení ze dne 16. 12. 2010, č. j. 45005/130/9014/16. 12. 2020/JHE/3922/U. Nejvyšší správní soud zjistil, že ve správním spise sice není založeno podání ve smyslu § 37 správního řádu, ve kterém by bylo výslovně uvedeno, že stěžovatel si přeje užívat jako doručovací adresu Š. x, nicméně ve správním spise je přímo na jeho přebalu tato adresa vyznačena správním orgánem jako adresa doručovací.

[19] Jak je uvedeno v § 20 odst. 1 správního řádu, fyzické osobě se doručuje kamkoliv, kde může být zastížena. Správní orgán I. stupně měl ověřeno, že stěžovatel pobývá na adrese Š. x, jelikož tam řádně přebírá písemnosti, které mu byly zaslány, stejně tak mu bylo známo, že na adrese evidovaného trvalého pobytu fakticky nepobývá, jelikož se jedná o sídlo úřadu. Nejvyšší správní soud neshledal žádný rozumný důvod, pro který správní orgán v totožném řízení (ve fázi vymáhací) doručil exekuční příkaz na adresu evidovaného trvalého pobytu, když předchozí související písemnosti úspěšně doručoval na adresu pro doručování: Š. x. Byl-li veden správní orgán toliko snahou o možné uplatnění fikce doručení, jak naznačil, je třeba takový postup odmítnout.

[20] Na základě výše uvedeného musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že správní orgán nepostupoval v souladu s § 20 odst. 1 správního řádu (ale ani s § 44 daňového řádu), pokud stěžovateli nedoručoval doručovací adresu Š. x, na které dříve doručil platební výměr ze dne 8. 7. 2011, č. j. 45005/130/9014/08. 07. 11/ABE/1313/PV, přičemž vydání exekučního příkazu nebylo ničím jiným, než „pokračováním“ v řízení, v němž byl zmiňovaný platební výměr (exekuční titul) vydán a v němž tedy i vymáhaný nedoplatek vznikl.

[21] Dle § 106 odst. 3 správního řádu se „*pro exekuci, vybírání a evidenci peněžitých plnění uplatní postup pro správu daně*“. Při exekuci na peněžité plnění je tak postupováno dle § 177 a násl. daňového řádu, na základě čehož správní orgán I. stupně vydal exekuční příkaz ze dne 15. 9. 2014, č. j. 45005/040332/14/220/AJA, příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb dle § 177 a § 178 odst. 5 písm. b) daňového řádu.

[22] Správní (daňová) exekuce se nařizuje vydáním exekučního příkazu, čímž je zahájeno exekuční řízení. Nejvyšší správní soud konstatuje, že není pochyb o tom, že rozhodnutí je vydané okamžikem, kdy byl učiněn úkon k jeho doručení. Dle spisového materiálu byl exekuční příkaz dne 15. 9. 2014 vypraven, tedy byl učiněn úkon k jeho doručení. Okamžik vydání rozhodnutí má význam v tom smyslu, že od této chvíle, tedy od vydání, resp. platnosti rozhodnutí, je jím správní orgán, který jej učinil vázán; nemůže ho tedy měnit nebo jinak modifikovat jinak, než zákonným způsobem (např. opravným rozhodnutím). Jedná se o vázanost rozhodnutím ve formálním, procedurálním smyslu. Nelze však pomíjet, že rozhodnutí vůči tomu, komu je určitá povinnost uložena (zde nařizení exekuce), je účinné teprve tehdy, je-li mu řádným způsobem doručeno. Správní orgán sice učinil krok vedoucí k doručení exekučního příkazu stěžovateli, ale nepostupoval v souladu s § 20 odst. 1 správního řádu, jelikož nedoručoval na doručovací adresu, byť ji měl ve spise uvedenu, ale na adresu trvalého pobytu, byť věděl, že se stěžovatel zdržuje na jiné adrese, na kterou mu dosud i úspěšně doručoval. Takový postup správního orgánu je nejen v rozporu s § 20 odst. 1 správního řádu, ale nelze jej považovat za souladný ani se zásadami činnosti správních orgánů stanovených v § 2 až § 8 správního řádu.

pokračování

[23] Exekuční příkaz je usnesením, kterým se zahajuje exekuční řízení (§ 110 správního řádu, § 178 odst. 1 daňového řádu). Obsahuje označení exekučního titulu (platební výměr), na jehož základě se vydává, vymezení nepeněžitě povinnosti, která má být splněna, způsob, jakým bude exekuce provedena, věci a práva, které mají být exekucí postiženy, a další údaje, pokud je to potřebné k provedení exekuce (§111 odst. 1 správního řádu, § 178 odst. 2 daňového řádu). Exekuční příkaz se oznamuje povinnému (dlužníkovi) a dalším osobám, kterým z exekučního příkazu vyplývají povinnosti nebo práva (§111 odst. 2 správního řádu, § 178 odst. 4 daňového řádu); oznámením se rozumí doručení, popř. ústní vyhlášení (§ 71 odst. 1. správního řádu: „Rozhodnutí se účastníkům oznamuje doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou nebo ústním vyhlášením.“; srov. § 101 odst. 5 daňového řádu: „Rozhodnutí se oznamuje všem jeho příjemcům. Vůči příjemci je rozhodnutí účinné okamžikem jeho oznámení.“).

[24] Nejvyšší správní soud podotýká, že výkon rozhodnutí je nuceným zásahem do ústavně garantovaného vlastnického majetkového práva. Nelze proto považovat exekuci za zahájenou či probíhající, aniž by se povinný vůbec způsobem souladným se zákonem dozvěděl o tom, že, a kdy byl exekuční příkaz vydán. Má-li mít úkon správního orgánu účinky zákonem zamýšlené, tím spíše v případě promlčení, resp. prekluze, musí být o něm povinný subjekt řádně zpraven. V opačném případě takové účinky nastat nemohou.

[25] Nejvyšší správní soud shledal řízení před správními orgány zatížené podstatnou vadou řízení, která měla vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. Účinky zamýšlené § 18 odst. 2 zákona o pojistném (které by probíhající exekuční řízení navodilo i v době tehdy účinného znění cit. ustanovení, jak dostatečně vyložil krajský soud, jehož závěry mají oporu i v citované judikatuře Nejvyššího soudu, resp. Nejvyššího správního soudu), tudíž nemohly nastat. Rozsudek krajského soudu, který tuto vadu aproboval, nemůže dle přesvědčení Nejvyššího správního soudu z hlediska práva obstát.

[26] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost důvodnou, napadený rozsudek krajského soudu proto dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Jelikož již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.], zrušil Nejvyšší správní soud i rozhodnutí žalované a vrátil jí věc k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení se žalovaná bude řídit závazným právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

[27] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. v případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozhodnutí žalované, rozhodne o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem.

[28] Podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., má úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti žalované, která neměla ve věci úspěch. Ze soudních spisů vyplývá, že v řízení před krajským soudem nebyl stěžovatel právně zastoupen. Stěžovatel byl ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích osvobozen od placení soudního poplatku v řízení o žalobě i v řízení o kasační stížnosti.

[29] V řízení před Nejvyšším správním soudem učinil zástupce stěžovatele dva úkony právní služby, a to přípravu a převzetí zastoupení a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu]. Odměna za dva úkony právní služby dle § 9 odst. 2 ve spojení s § 7 bodem 3 advokátního tarifu činí 2 000 Kč. Dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu je k této částce třeba přičíst 2 x 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů (§13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy 600 Kč. Odměna a náhrada hotových výdajů zástupci stěžovatele činí 2 600 Kč. Uvedenou částku je žalovaná povinna uhradit stěžovateli k rukám advokáta do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 26. dubna 2024

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu